

„ŽALOS MAŽINIMO“ YDOS JUNGTTINĖSE VALSTIJOSE

Markas Vetas (Marc Wheat)

Personalo vadovas ir vyriausiasis advokatas

Baudžiamosios teisės, Narkotikų politikos ir žmogiškųjų išteklių pakomitėtis

Vyriausybės reformų komitetas

Svarstymai JAV Atstovų rūmuose

Versta iš: *The Flaws of Harm Reduction in the United States*, Marc Wheat, Staff Director and Chief Counsel, Subcommittee on Criminal Justice, Drug Policy, and Human Resources, Committee on Government Reform, U.S.

House of Representatives

Pranešimą visuomeninei organizacijai „Tėvai prieš narkotikus“ 2005 m. atsiuntė *Kalvina Fei (Calvina L. Fay)* Fondo „Amerika be narkotikų“ (Drug Free America Foundation, Inc.) prezidentė

Lietuvos blaivybės fondas, 2007 m.

Mes visi turime dirbti vardan „Amerikos narkotikų vartotojų išgydymo“ („Healing America’s Drug Users“), kaip prezidentas Bušas ragina mus savo Nacionalinėje narkotikų kontrolės strategijoje (*National Drug Control Strategy*). Iš faktų, kuriuos surinko Baudžiamosios teisės, narkotikų politikos ir žmogiškųjų išteklių pakomitėtis (*Subcommittee on Criminal Justice, Drug Policy, and Human Resources*), belieka spręsti, ar „žalos mažinimas“ padeda gydymui ar tiesiog kenkia.

Pakomitėtis, kuriame aš dirbu, veda didžiąją dalį nelegalių narkotikų darbotvarkės Atstovų rūmuose. Aš manau, kad šis Pakomitėtis, kuriam vadovauja Kongreso narys Markas Sauderis (Mark Souder) iš Indianos, buvo pirmasis, surengęs narkotikų gydymo programų veiksmingumo svarstymą ir pirmasis, surengęs diskusiją apie Prezidento iškeltą Reabilitacijos prieinamybės iniciatyvą, kuria siekiama padidinti ir sustiprinti galimybę gydytis nuo narkomanijos Jungtinėse Valstijose. Dauguma Pakomitečio narių dirba kartu, rengdami Gydymo nuo narkotikų priklausomybės plėtros aktą, kurį pateikė pirmininkas Sauderis.

Tačiau Kongrese esama daug rimtų nesutarimų dėl „žalos mažinimo“ privalumų.

Pakomitėtis pradėjo nagrinėti „žalos mažinimą“ srityje 2004 m. vasario mėnesį, kai mūsų dėmesys buvo nukreiptas į tai, kad dvi didžiausios farmacijos kompanijos, „Abbot Laboratories“ ir „Roche Pharmaceuticals“, finansavo Niujorke įsikūrusios Žalos mažinimo koalicijos (*Harm Reduction Coalition*) programas, ir tuo pat metu buvo minimos kaip Penktosios Nacionalinės „žalos mažinimo“ konferencijos, pavadintos „Darbas ugnyje. 2004 m. narkotikų vartotojų sveikata ir teisės“, korporaciniai rėmėjai.

Penktojoje konferencijoje buvo gvildentos tokios temos: „Prioritetai, dirbant su kristalinio metamfetamino vartojimu homoseksualų tarpe“, „Kandūs patarimai pobūvių jaunimui“, „Pakaitinio gydymo heroinu būtinybė“, „Bausmės poveikio trukmė. Šalutinės karo su narkotikais pasekmės“, „Greitoji psichodelinė pagalba: Psichodelinių medžiagų ir MDMA (ekstazės) žalos mažinimas ir naudos didinimas“ (psichedelikai – klasikinių haliucinogenų pavadinimas – red. pastaba), „Vaizdinių priemonių tobulinimas. Apmokymas, kaip saugiau leisti injekcijas ir geriau prižiūrėti venas“, „Žalos mažinimo lobizmas 101“ ir „Karo menas. Žalos mažinimo institucionalizavimas konservatyvioje bendruomenėje“.

Ankstesnėje konferencijoje vyko tokie seminarai: „Karas su narkotikais – karas su žmonėmis“, „Narkotikai darbovietėse“, „Narkomanų grupės organizavimas“, „Politinės paramos ieškojimas tarp įstatymų leidėjų, siekiant reformuoti su narkotikais susijusius baudžiamuosius įstatymus“, „Bendruomenės opozicija. Opozicijos neutralizavimas ir aktyvistų iškėlimas Jūsų bendruomenėje“, „Advokatūra Rytų Europoje. Besiplečiantis narkotikų vartotojų ratas Rytų Europoje“, „Jūsų teisių įgyvendinimas ir gynimas susidūrimo su policija atveju“, „Pacientų, vartojančių kanapes medicininiais tikslais, gynimas“, „Oksikontino injekcijos ir perdozavimai Konektikute: pernelyg išpūsta?“, „Žiniasklaidos naudojimas, organizuojant paramą kečiantiems adatas“, „Sekso darbininkai – jaunimas“, „Sekso darbininkų organizavimas. Darbas, įstatymai, reformos ir politikos keitimas“, „Teisinė advokatūra“, „Darbas su nėsčiomis narkomanėmis ir vaikų turinčių narkotikų vartotojais. Privalomojo pranešimo apie vaikų narkomaniją ir

konfidencialumo įstatymų taikymas“, „Sekso radikalus metodas, susijęs su ŽIV prevencija ir skirtas gatvės jaunimui“, „Baudžiamoji reforma Havajuose. Žalos dėl narkotikų įstatymų taikymo mažinimas“, „Žalos mažinimo programoje numatytos vietos, kur galima saugiau susileisti injekcijoms“, „Saugių injekcijų erdvės“, „Pakaitinis gydymas heroinu“, ir „Kokią įtaką heroino dekriminalizavimas turės urbanistinei politikai 2010 m.?“.

Žvelgiant į šiuos prezentacijų ir seminarų pavadinimus, darosi aiški „žalos mažinimo“ judėjimo darbotvarkė. Tačiau kiek ši darbotvarkė padeda amerikiečiams, pakliuvusiems į narkomanijos pinkles?

Kongreso narys Sauderis (Souder), kuris ne tik vadovauja Pakomitečiui, bet ir yra „Amerikos be narkotikų“ Hasterto (Hastert) darbo grupės pirmininkas, mėgino šią temą įtraukti į vasario 16 d. svarstymus. Jis klausė: „Vertindami narkotikų kontrolės strategijas, mes privalome žiūrėti toliau, negu programos tikslai, mes turime žiūrėti į jos rezultatus. Mes visada turime pasitelkti sveiko proto testą - ar aptariama politika sumažina nelegalių narkotikų vartojimą? Tai yra pats svarbiausias veikimo kriterijus bet kuriai narkotikų kontrolės politikai, nesvarbu, ar ji būtų susijusi su teisėtvarka, gydymu ar prevencija“.

Kaip nurodė pirmininkas Sauderis, jeigu mes taikome šį testą federalinėms narkotikų programoms apskritai, tai Bušo administracija tai daro gerai. Narkotikų vartojimas, ypač tarp jaunų žmonių, sumažėjo nuo tada, kai prezidentas Bušas pradėjo eiti savo pareigas 2001 m. Vadovaujant šiai administracijai, mes matome 11 procentų narkotikų vartojimo sumažėjimą, per pastaruosius trejus metus buvo pasiektas istorinis 17 procentų sumažėjimas narkotikus vartojančių paauglių grupėje. Tai ryškus kontrastas tam, kas vyko XX a. paskutiniojo dešimtmečio viduryje ir pabaigoje, kai valdė Klintono administracija, kai narkotikų vartojimas, ypač paauglių tarpe, dramatiškai išaugo po prieš tai buvusio ženklaus vartojimo sumažėjimo XX a. devintajame dešimtmetyje ir dešimtojo dešimtmečio pradžioje.

Kas būtų, jeigu mes taikytume minėtą testą „žalos mažinimui“? Nieko panašaus neįvyktų, nes „žalos mažinimas“ nekelia tikslo išsivaduoti nuo narkotikų. Dauguma „žalos mažinimo“ judėjimo dalyvių sutinka, kad kai kurie individai nesugeba priimti protingų sprendimų. Šios pozicijos gynėjai mano, kad tokį pavojingą elgesį, kaip piktnaudžiavimas narkotikais, visuomenė turi paprasčiausiai priimti, ir tie, kurie pasirinko tokį gyvenimo būdą – ar buvo į jį įtraukti – turi gauti galimybę ir toliau taip gyventi, būdami kuo mažiau „kenksmingi“ kitiems. Tačiau dažnai toks gyvenimo būdas yra narkotinės priklausomybės, psichikos ligos ar kitų aplinkybių pasekmė, ir tai turi ir gali būti gydoma, užuot priėmus kaip normalų sveiką gyvenimo būdą.

Ne visi „žalos mažinimo“ judėjimo nariai palaiko narkotikų legalizavimą, tačiau Pakomitetis gavo paliudijimą, kad pasisakantieji už legalizavimą sudaro didelę dalį judėjime dalyvaujančių žmonių. Pagal vasario 16 d. liudijimą, kurį Pakomitečiui pateikė Robertas Petersonas (Robert Peterson), PRIDE (*Parents Resource Institute on Drug Education* - Tėvų išteklių narkotikų švietimo institutas – red. pastaba) jaunimo programų viceprezidentas, „žalos mažinimo“ terminas „pirmą kartą buvo pasirinktas ir išpopuliarintas 1987 m., ir tai padarė narkomanus ginančių advokatų grupė, kuri susirinko Didžiojoje Britanijoje, ir kuri buvo remiama narkotikų legalizavimo grupuotės – Narkotikų politikos fondo (*Drug Policy Foundation*). Ši grupuotė vėliau buvo įtraukta į Džordžo Sorošo (George Soros) vadovaujamą Narkotikų politikos aljansą (*Drug Policy Alliance*). „Žalos mažinimo“ terminas tapo vartojamas kartu su terminu „žalos minimizavimas“, vengiant žodžio iš „L“ raidės - „legalizavimas“. P. Petersono liudijimą taip pat citavo ir Peteris Mek-Dermotas (Peter McDermott), kuris rašė „kaip Liverpulio politinės grupuotės narys, pasigrobes terminą „žalos mažinimas“ ir vartojęs jį agresyviai, gindamas pasikeitimus, įvykusius per XX a. devintąjį dešimtmetį, aš galiu pasakyti, ką mes turime omeny, vartodami šį terminą... Žalos mažinimas reiškia senų atgyvenusių dogmų – filosofijos, teikiančios pirmenybę abstinencijai – laužymą“.

Dr. Erikas Votas (Eric Voth) vasario 16 d. Pakomitečiui pateiktame savo liudijime paminėjo keletą baigties duomenų, kuriuos mes turėtume atrasti, apžvelgdami mokslinę literatūrą apie „žalos mažinimo“ priemonių, pavyzdžiui, adatų dalijimo programų, efektyvumą. Kaip dr. Votas paaiškino Pakomitečiui, turi būti atlikti mažiausiai trys matavimai (vertinimai), siekiant

nustatyti adatų dalijimo programų naudingumą. Pirmiausiai, ar yra pastebimas stabilus hepatito B, C ir ŽIV, mažėjimas tarp dalyvių, turint omeny tų ligų dažnumą ir konversijos rodiklius, ir ne vien tik pagal patikrintas adatas? Antra, ar esama ženklus narkotikų vartojimo mažėjimo tarp intraveninių narkotikų vartotojų, ir ar nuolat daugėja narkomanų, įtrauktų į adatų dalijimo programas, kurie nori gydytis ir dalyvauja gydymo programose? Trečia, ar gatvėje renkamos ir naikinamos nešvarios adatos? Dr. Votas padarė išvadą, kad „Jūs pastebėsite, jog dauguma, jeigu ne visos, adatų dalijimo akcijos neatlaiko nė vieno iš šių vertinimų“.

Panašiai ir Dr. Fredas Peinas (Fred J. Payne) savo raštiniame liudijime rašo, kad racionalus adatų keitimo pagrindas yra paprastas: jeigu intraveniniai narkomanai gauna švarias adatas ir švirkštus, kuriuos nuolat naudoja nesidalydami su kitais, ŽIV perdavimo grandinė, besitęsianti nuo žmogaus prie žmogaus, kai dalijamasi adatomis, yra nutraukiama. Tačiau nors iš pažiūros tai yra įtikinama idėja, šių programų efektyvumą yra sunku įvertinti... Tie pasirinkti tyrimai turėtų patvirtinti narkomanų, kurie keičia adatas ar švirkštus, ir kurie to nedaro, sergamumo virusinėmis serumo ligomis skirtumą, tų ligų paplitimo mažėjimą arba skirtingus mirtingumo rodiklius. Tuo metu, kai buvo rengiami šie tyrimai, buvo manoma, kad rizikingas elgesys, susijęs su injekcijomis, kai, pavyzdžiui, dalijamos adatos, buvo pagrindinis ŽIV perdavimo būdas tarp užsikrėtusiųjų AIDS. Tačiau šiuo metu labai rizikingas seksualinis elgesys pripažįstamas tiek pat, jeigu ne daugiau svarbiu veiksmu.”

Dr. Votas aptarė kelis konkrečius tyrimus, kuriose „pateikiamas išsamus situacijos Monrealyje ir Sietle, taip pat keliuose kituose miestuose, įvertinimas, aiškiai patvirtinantis, kad ŽIV ir hepatitas B bei hepatitas C tarp dalyvių, kurie pagal adatų keitimo programas gali pasikeisti adatas, yra labiau paplitę negu tarp tų, kurie nedalyvauja šiose programose. Monrealyje, kaip teigiama tyrime, užsikrėtusiųjų ŽIV tarp tų, kurie dalyvavo AKP (adatų keitimo programoje), buvo 7,9 iš 100 žmonių per metus, o tarp tų, kurie nedalyvavo programoje, – 3,1 iš 100 žmonių per metus. Tarp AKP dalyvaujančių narkomanų sukauptoji serokonversijos tikimybė buvo 33%, palyginti su 13%, kurie programoje nedalyvauja. Dr. Votas taip nušvietė Sietlo patirtį, kur „1996 m. ŽIV, hepatito B ir hepatito C paplitimas sudarė atitinkamai 1%, 8% ir 17%. 2002 m. jų paplitimas sudarė 2%, 18% ir 66%. Buvo padaryta išvada, kad vien tik adatų keitimo programos nepanka kontroliuoti hepatito C paplitimą“. Dr. Peinas pakomentavo, kad Sietle „didžiausias hepatito B ir hepatito C infekcijų paplitimas buvo pastebėtas tarp narkomanų, kurie nuolat dalyvavo adatų keitimo programose. Autoriai pažymėjo, kad rizikingo elgesio, dėl kurio atsiranda galimybė perduoti ŽIV tarp intraveninių narkomanų, likvidavimo arba didelio jo sumažinimo tikslas nebuvo pasiektas. Rizikingą elgesį, kai perduodamas hepatitas B ir hepatitas C, vis dar tęsė didžioji dalis Sietlo regione gyvenančių intraveninių narkomanų“.

Dr. Beilensonas (Beilenson) paliudijo, kad kai kuriose studijose parodoma, jog adatų dalinimo ir ambulatorinės programos Baltimorėje veikia, o narkomanų sveikata gerėja. Pirmininkas Sauderis nebuvo tuo įsitikinęs, ir paklausė, ar sveikatos gerėjimo vertinimai buvo susijusiję su intensyvia ambulatorine sveikatos apsaugos prevencija ir gydymo paslaugomis, kai, be kita ko, buvo dalijamos adatos. Savo raštiniame liudijime dr. Painas pastebi, kad „tiesą sakant, nebuvo rasta, jog pagal bet kurią iš šių tyrimų būtų matavimais nustatytas AKP veiksmingumas ŽIV, hepatito B ir hepatito C plitimui stabdyti. Kai kuriuose miestuose, pavyzdžiui, Vankuveryje, Sietle ir Baltimorėje, buvo dirbama tose teritorijose, kur trūksta pagrindinių visuomenės sveikatos apsaugos programų, pavyzdžiui, sergančiųjų ŽIV sąrašų ir partnerių išpėjimo programų, kurios paprastai naudojamos lytiniu būdu perduodamų infekcijų kontrolei. Adatų keitimas ir konsultavimas, atrodo, buvo svarbiausia žalos mažinimo priemonė“.

Intraveninių narkotikų vartojimo paplitimas miestų teritorijose meta svarbų iššūkį visuomenės sveikatos apsaugai dėl didelio su narkotikais susijusio mirtingumo ir kraujyje esančių virusų, įskaitant ŽIV, hepatitą B ir hepatitą C, perdavimo. Vietinės bendruomenės, kuriose gyvena daug intraveninių narkomanų, skundžiasi didėjančiu narkotikų vartojimu visuomenėje, parkuose ir žaidimų aikštelėse primėtytų švirkštų gausa bei dideliu su narkotikais susijusių nusikaltimų skaičiumi. Reaguodamos į tai, daugelis Europos vyriausybių, taip pat vietinės Sidnėjaus (Australija) ir Vankuverio (Kanada) valdžios institucijos įsteigė saugių injekcijų punktus SIP

(angl. safe-injection facilities - SIF – red. pastaba), taip pat ir vadinamuosius narkotikų vartojimo kambarius, kur narkomanai gali „saugiai“ ir teisėtai, prižiūrimi medikų, susileisti narkotikų. Kartais mes girdime apie save pasiskyrusius visuomenės sveikatos advokatus, kurie stengiasi įkurti SIP savo miestuose Jungtinėse Valstijose.

Nepaisant fakto, kad SIP buvo įsteigti Europoje daugiau kaip prieš 10 metų, visuomenės sveikatos ekspertai pažymėjo, kad kiekybiniai šių įstaigų efektyvumo duomenys yra riboti. Tačiau tie, kurie pasisako už SIP ir kitas „žalos mažinimo“ strategijas, teigia, kad per šiuos punktus „buvo daug pasiekta visuomenės sveikatos apsaugos ir bendruomenės labui,“ ir tai paskatino kai kuriuos, įskaitant ir Havajų bei Niujorko visuomenės sveikatos apsaugos sistemos darbuotojus, siekti, kad tokie punktai būtų įsteigti Jungtinėse Valstijose. Nors tai buvo aktyviai propaguojama kaip „faktais pagrįsta“ visuomenės sveikatos apsaugos strategija, atidus mokslinės literatūros nagrinėjimas atskleidžia, kad naudojant SIP nepavyksta ženkliai sumažinti žalos intraveninių narkomanų tarpe, – ypač tai pasakytina apie ŽIV ir hepatito B bei hepatito C perdavimo mažinimą.

Kaip teigė tyrinėtojai, 2004 m., praėjus daugiau kaip dešimt metų po to, kai SIP pradėjo veikti keletejoje Šveicarijos miestų, „vis dar nebuvo įrodyta, kad narkotikų vartojimo infrastruktūros išsiplėtimas būtų sumažinęs ŽIV ar hepatito C infekcijų skaičių“. Panašiai ir Sidnėjaus tyrinėtojai padarė išvadą, kad nebuvo akivaizdžių įrodymų, jog SIP būtų paveikę ŽIV, hepatito B ir C paplitimą tarp SIP dalyvių. Reikšminga tai, kad Europos ataskaita apie narkotikų vartojimo punktus (*European Report on Drug Consumption rooms*) - apžvalga tyrimų, kuriuose išsamiai nagrinėjama SIP reikšmė visai Europai, nepajėgė pacituoti nors vieno Europos tyrimo, kuriame būtų aprašomas SIP poveikis ŽIV perdavimui. Publikuotose studijose, kuriose aprašomi Šveicarijoje, Vokietijoje ir Olandijoje veikiančios SIP, tyrinėtojai niekada nenurodė, kad SIP būtų pažaboję ŽIV perdavimą tarp narkotikų vartotojų.

O ką būtų galima pasakyti apie viešosios tvarkos pažeidimus? Studijoje, kurioje aprašomi penki Vokietijoje veikiančios SIP, teigiama, kad 64 % SIP klientų „teigė, kad laiko tarpas, kurį jie praleidžia vartodami narkotikus (viešojoje) aplinkoje, lieka nepakitęs, kai jie pradeda lankytis narkotikų vartojimo kambariuose. Sidnėjyje SIP nepadarė statistiniu požiūriu reikšmingo poveikio mažinant išmetamų nesilaikant tvarkos, švirkštų skaičių vietinėje bendruomenėje, o Bylyje (Biel), Šveicarijoje, buvo pranešta apie tokių švirkštų skaičiaus didėjimą po to, kai buvo atidaryti SIP. Reikšminga tai, kad Hamburge, Vokietijoje, atliktame tyrime pranešama, jog gyventojai vis dažniau skundžiasi dėl narkomanų, prašydami vietinės policijos įsikišimo, „o šeimų išsikeldinimas iš gyvenamųjų kvartalų buvo paminėtas kaip blogėjančios gyvenimo kokybės rodiklis. „Šveicarijoje bei Australijoje parengtose studijose nebuvo aptikta jokių pasikeitimų kriminalinėje sferoje, susijusioje su narkotikų vartojimu po to, kai buvo įsteigti SIP. Abiejuose šiuose tyrimuose nurodoma, kad viešosios tvarkos pažeidimai, susiję su intraveninių narkotikų vartojimu, beveik visiškai nepriklauso nuo SIP egzistavimo, ir tai yra stebinantys rezultatai, kadangi viešosios tvarkos pažeidimų skaičiaus mažinimas buvo svarbiausias daugelio SIP steigimo tikslas Europoje ir Australijoje.

Kaip teigia Europos tyrinėtojai, keliuose tyrimuose buvo pastebėta, kad narkotikų gabenimas „mažu mastu“ vyksta artimoje SIP kaimynystėje – faktas, atitinkantis tai, kad 62 % nuolatinių SIF klientų Hamburge nurodė, jog jie naudojami SIP kaip susitikimų vieta. Manau, kad mes visi turime sutikti su dr. Fredu Peinu, kuris padarė išvadą, kad „Adatų ar švirkštų keitimas, toli gražu nemažindamas žalos, šioje sumaištyje tik papila alyvos į ugnį“.

Jungtinėse Valstijose mes matome dvi apibrėžtas pozicijas - „žalos mažinimą“ ir tai, ką mes galime pavadinti „žalos panaikinimu“, kai abiejų stovyklų nariai buriasi prie šių dviejų vėliavų, o kai kurie žmonės tarp šių dviejų polių užima tarpinę poziciją.

Bušo Administracijos bei Senato ir Atstovų Rūmų narių respublikonų dauguma beveik visa priklauso prieš narkotikus nusiteikusiai „žalos panaikinimo“ stovyklai, tačiau yra kelios federalinės žinybos, kurios finansavo „žalos mažinimo“ stovyklos programas.

Du pavyzdžiai parodo, kad netgi Bušo Administracija turi sunkumų, finansuodama programas, kurios atitinka teoriją apie piktnaudžiavimo narkotikais ir visuomenės sveikatos interesų painiojimą. Vasario 10-os dienos popietę Baltųjų Rūmų Nacionalinės narkotikų politikos

biuro (*White House Office of National Drug Control Policy*) direktorius Džonas Voltersas (John Walters) padarė pranešimą Baudžiamosios teisės, narkotikų politikos ir žmogiškųjų išteklių pakomitetyje. Pirmininkas Sauderis paklausė jo apie JAV Tarptautinės plėtros žinybos (*U.S. Agency for International Development*) (mūsų pagrindinės paramą užsieniui teikiančios žinybos) įtraukimą į du abejotinus projektus. Pirmasis projektas buvo 14-toji tarptautinė su narkotikais susijusios žalos mažinimo konferencija, vykusį Čiang Majuje, Tailande, 2003 m. balandžio 6 – 10 d. Elektroniniu paštu išsiuntinėtuose kvietimuose ji buvo pristatyta kaip konferencija, „kurioje ypač pabrėžiamas žalos mažinimo gynimas... Dėl žalos mažinimo turi būti aršiai kovojama ir, kaip tarpinis veiksmas, turi būti surengti svarstymai, kurie sukeltų kampanijas, padedančias atsirasti naujai socialinei tvarkai“. Konferenciją rėmė Tarptautinė žalos mažinimo asociacija (*International Harm Reduction Association*), Azijos žalos mažinimo tinklas (*Asian Harm Reduction Network*), taip pat parėmė Žalos mažinimo centras (*Centre for Harm Reduction*) ir USAID (minėtoji *U.S. Agency for International Development*).

Antrasis projektas buvo Azijos žalos mažinimo tinklo 350 puslapių apimties antrą kartą išleistas „*Narkotikų sukeltos žalos Azijoje mažinimo žinynas*“ (kuriame buvo panaudotas USAID logotipas). Apie USAID vaidmenį rengiant šį žinyną yra kalbama įklijoje: „Šią publikaciją tapo įmanoma parengti padedant Strateginio planavimo, operacijų ir techninės paramos tarnybai (*Office of Strategic Planning, Operations, and Technical Support*), jos Azijos ir Artimųjų Rytų biurui, JAV Tarptautinės plėtros žinybai...“ Antrajame žinyno skyriuje, pavadintame „Žalos mažinimo loginis pagrindas“, yra skirsniai apie „adatų ir švirškštų programas“, „injekcijoms skirtos įrangos pardavimus ir pirkimus“, ir „barjerų pašalinimą“. Penktajame skyriuje, „Saugus injekcijų leidimasis“, yra skirsniai apie „injekcijų įrangos dalijimąsi“ ir „saugias injekcijas“.

ONDCP direktorius Valtersas (Walters) atsakė, kad jam nebuvo žinoma apie „žalos mažinimo“ publikaciją, kurią finansavo USAID, taip pat jis nesilankė USAID remiamoje 14-toje tarptautinėje su narkotikais susijusios žalos mažinimo konferencijoje. Tačiau jis pridūrė, kad smarkiai priekaištavo tarptautinėms organizacijoms, kurios propaguoja „žalos mažinimą“. Jis pažadėjo patyrinti šią liūdną temą ir apie tai pranešti Pakomitečiui.

Savo metinėje ataskaitoje, kuri buvo pateikta 2004 m. kovo 2 d., Tarptautinė Narkotikų kontrolės valdyba (*International Narcotics Control Board - INCB*), kuri yra Jungtinėms Tautoms pavaldi narkotikų žinyba – aršiai kritikavo „žalos mažinimo“ priemones, tokias, kaip adatų keitimo programas ir vadinamuosius „saugių injekcijų kambarius“, kadangi tokia politika skatina narkotikų vartojimą ir pažeidžia „1961 m. Konvencijos 4 straipsnį, kuris įpareigoja dalyvaujančias šalis užtikrinti, kad narkotinių medžiagų gamyba, apdirbimas, išvežimas, įvežimas, paskirstymas, prekyba jomis, jų naudojimas ir laikymas būtų skirti tik medicinos ir mokslo tikslams Taigi, žiūrint iš teisinės pusės, tokie punktai pažeidžia tarptautines narkotikų kontrolės konvencijas“.

Daugumą Kongreso narių neramino tai, kad tuo pačiu metu, kai Tarptautinė narkotikų kontrolės valdyba INCB įspėjo šalis, prisijungusias prie *1961 metų Bendrosios Narkotinių medžiagų konvencijos*, *1971 metų Psichotropinių medžiagų konvencijos* ir *1988 metų Jungtinių Tautų Konvencijos dėl kovos su neteisėta narkotinių priemonių ir psichotropinių medžiagų apyvarta*, vyriausybė finansavo „žalos mažinimo“ planus, kurie gali pažeisti šiuos susitarimus, o tai atsitiko dėl to, kad JAV vyriausybei pavaldi USAID, pati finansavo „žalos mažinimo“ programą.

Taip pat nėra aišku, kokių mastu Kongreso nariai demokratai nori paremti „žalos mažinimo“ judėjimą, tačiau jų liudininkų pasirinkimas kelia nerimą ir teikia galimybių kai ką nuspėti.

Vienas demokratų liudininkų vasario 16 d. svarstymuose, dr. Piteris Beilensonas, dirbo pagal projektą, susijusį su heroino platinimu Baltimorėje, Merilende. 1998 m. birželį *Baltimore Sun* pranešė, kad Džonso Hopkinso (Johns Hopkins) universiteto piktnaudžiavimo narkotikais ekspertai ir Baltimorės sveikatos apsaugos komisaras svarstė „galimybę parengti tiriamąją studiją, kurioje heroinas būtų platinimas užkietėjusiems narkomanams, stengiantis mažinti nusikalstamumą, AIDS ir kitas bėdas, susijusias su narkomanija“. Tuo metu „visuomenės sveikatos specialistai iš kelių JAV ir Kanados miestų... susitiko Lindesmito (Lindesmith) centre -

narkotikų politikos institute, kurį finansuoja Džordžas Sorošas (George Soros), apsvarstyti pakaitinio heroino tyrimo, rengiamo daugelyje miestų, logistiką ir politiką.

Tokius siekius politiniu požiūriu sunku įgyvendinti, tačiau manau, kad tai įvyks – teigė Baltimorės sveikatos komisijos narys dr. Piteris Beilensonas.

Kitas demokratų pakviestasis liudininkas dr Robertas Njumenas (Robert Newman), nuo 1997 m. buvęs Narkotikų politikos fondo (*Drug Policy Foundation*) direktorių valdybos narys, o dabar, kartu su kitu demokratų pakviestu liudininku dvasininku Edvinu Sendersu (*Rev. Edwin Sanders*) abu dirba valdybos direktoriais Narkotikų politikos aljanse (*Drug Policy Alliance* - naujas pavadinimas Narkotikų politikos fondo, po to kai šis susivienijo su Lindesmito centru). Narkotikų politikos aljansas save apibūdina kaip „šalies vedančiąją organizaciją, siekiančią baigti karą su narkotikais“. Kartu su svarbiausiu savo donoru Džordžu Sorošu aljansas padėjo išleisti „Tai tik augalas“ – knygą vaikams marhuanos legalizavimo naudai.

Kokios yra „žalos mažinimo perspektyvos Jungtinėse Valstijose? Jeigu politikos vėjai bent kiek pasikeis ir, jeigu mes neapšviesime centro kairėje esančių savo draugų apie „žalos mažinimo“ pavojus, man atrodo, kad padaugės programų, priimamų iš tokių grupuočių, kaip Narkotikų politikos aljansas ar Marihuanos politikos projektas (*Marijuana Policy Project* – organizacija, kurios liudininkus demokratai taip pat reikalauja pakviesti).

Tačiau mano pirmininkas yra prieš tokius politikos pokyčius. Kaip pirmininkas Sauderis pareiškė vasario 16 d. svarstymuose dėl „žalos mažinimo“, „Užuot rūpinęsi priklausomybės simptomais, tokiais, kaip *švarių adatų narkomanams dalijimas, aiškinimas, kaip susileisti narkotikus nepažeidus venų, patarimais narkomanui piktnaudžiauti su kuo nors kitu, tuo atveju, jeigu vienas jų nustotų kvėpuoti* – mes turime sutraukti jų priklausomybės pančius ir visiems laikams išlaisvinti juos nuo adatų ir narkotikų prekeivių bei sąvadautojų.